

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 18/03/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1191

“THẾ GIỚI TÂY PHƯƠNG CỰC LẠC LÀ THẬT CÓ”

Trong Đại Tạng Kinh có hơn 200 bộ Kinh mà Thích Ca Mâu Ni Phật đã nhắc đến thế giới Tây Phương Cực Lạc, đích thân Phật đã giới thiệu, khuyến tấn chúng ta tu hành pháp môn niệm Phật vậy mà nhiều người cho rằng pháp môn niệm Phật là pháp môn nguy tạo. Nhiều đời Tổ Sư Đại Đức đã tu hành vãng sanh vậy thì nếu chúng ta cho rằng pháp môn niệm Phật là nguy tạo thì đó là chúng ta đã phỉ báng Tam Bảo!

Pháp môn Tịnh Độ đã có 13 vị Tổ, Tổ Sư đầu tiên là Tổ Sư Huệ Viễn, tổ sư thứ 13 là Tổ sư Ấn Quang. Tổ Sư Ấn Quang là Thầy của Lão cư sĩ Lý Bình Nam, Lão sư Lý Bình Nam là Thầy của Hòa Thượng Tịnh Không. Ở Đông Thiên Mục Sơn, mọi người đã coi pháp sư Tịnh Không là vị Tổ thứ 14. Hòa Thượng Tịnh Không đã hơn 70 năm, một đời chuyên tu, chuyên hoằng pháp môn Tịnh Độ.

Hòa Thượng nói: **“Thế giới Tây Phương Cực Lạc là có thật nhưng chúng sanh mê hoặc cho rằng pháp môn Tịnh Độ là nguy tạo. Mười phương thế giới đều có vậy thì tại sao thế giới Tây Phương Cực Lạc không có?”**. Cõi Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh là có thật, các cõi khác đều có vậy thì tại sao thế giới Tây Phương Cực Lạc lại không được công nhận là có? Hòa Thượng từng nói: **“Người ta ngày ngày quan sát ngựa, nghĩ đến ngựa mà họ còn có thể biến thành ngựa. Vậy thì chúng ta nghĩ đến Phật, chúng ta không thành Phật được sao?”**. Việc người khác bài bác pháp môn Tịnh Độ là việc của họ, đời này, kiếp này chúng ta gặp được pháp môn Tịnh Độ thì chúng ta phải xem trọng nếu không chúng ta sẽ bỏ lỡ đi cơ hội **“bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ”**.

Hòa Thượng nói: **“Thế giới Tây Phương Cực Lạc tuyệt đối có thật vậy mà chúng ta cho rằng đó là giả! Ở thế giới hư giả này cho dù chúng ta sống đến 100 tuổi thì khi chết đi chúng ta cũng không mang theo được thứ gì! Chúng ta xem thế giới hư giả này là thật vậy thì chúng ta có gọi là người ngu si hay không?”**. Nếu thân này là thật mà chúng ta chấp trước nó thì còn

có thể chấp nhận được nhưng sự thật thân này là hư ảo! Tất cả những phiền não do chúng ta chấp vào thân này mà ra! Mọi thứ ở thế giới Ta Bà thì chúng ta cho là thật, thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta cho là giả! Người chân thật hiểu ra sự thật này thì không ai là không niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ.

Có những người mê muội, họ cho rằng họ sẽ luôn có được tái sanh tốt đẹp, đời này họ là pháp sư, đời này họ giàu sang thì đời sau cũng vậy. Họ không biết rằng dòng sinh tử luân hồi này rất đáng sợ, khi linh hồn lìa khỏi xác thì chúng ta hoàn toàn mê muội. Mỗi lần chúng ta xả thân, thọ thân thì chúng ta không còn nhận thức. Khi chúng ta nằm ngủ chúng ta cũng không làm chủ được thân, nếu chúng ta nằm mơ thì chúng ta sẽ khóc, cười trong giấc mơ đó. Đến một ngày nào đó, chúng ta sẽ mất mớ, sức yếu không thể làm chủ được thân thể, trí tuệ này nữa. Hôm qua có một vị tu hành đến thăm tôi, ông đã rất già, ông rất muốn đến thăm tôi nhưng chân của ông đi lại rất khó khăn.

Hòa Thượng nói: **“Người chân thật giác ngộ không một ai là không niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ! Người chưa niệm Phật một cách tinh tấn đều là người chưa giác ngộ”**. Người chưa giác ngộ thì họ chưa nhận thức rõ thế gian là vô thường, Sinh – Lão – Bệnh – Tử, **“ái biệt ly khổ”**, **“cầu bất đắc khổ”**, **“oán tắng hội khổ”**, **“ngũ ấm xí thanh khổ”** là chắc thật. Mọi thứ xung quanh chúng ta, tiền tài, địa vị, vật chất đều là hư giả. Khi chúng ta qua 50 tuổi, chúng ta sẽ nhận thấy một cách rõ ràng sự già nua đang đến. Trước đây, tôi có thể tinh táo lái xe vào lúc một giờ đêm nhưng bây giờ thì tôi không thể làm được điều này nữa.

Hòa Thượng nói: **“Người chưa giác ngộ họ vẫn chìm đắm trong phải trái, tốt xấu, tham, sân, si, mạn ở thế gian. Những thứ này đều là nghiệp nhân của luân hồi, của ác đạo nhưng chúng ta vẫn mãi chìm đắm. Trên “Kinh Quán Vô Lượng Thọ”, trong phần “Tịnh Nghiệp Tam Phước” nói: “Niệm Phật là nhân, thành Phật là quả”. Chúng ta tin được điều này thì chúng ta mới là người tin sâu nhân quả! Nhân quả này là nhân quả thù thắng đệ nhất! Chúng ta đời này may mắn gặp pháp môn Tịnh Độ, đây là cơ duyên: “Bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ”. Chúng ta gặp được rồi nhưng chúng ta không nỗ lực để một đời này vượt thoát sinh tử thì thật đáng tiếc!”**.

Ở thế gian, người tin vào luật nhân quả thì họ sẽ tin trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu đây là định luật của vũ trụ. Có rất nhiều người đã niệm Phật vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, trong bộ sách **“Tịnh Độ Thánh Hiền Lục”** và **“Vãng Sanh Chuyện”** ghi lại rất nhiều câu chuyện về những người niệm Phật vãng sanh. Hòa Thượng Hải Hiền không biết chữ, Ngài đã niệm Phật trong suốt 92 năm và tự tại vãng sanh. Sau khi Ngài vãng sanh hơn 6 năm, mọi

người mở tháp nơi lưu giữ nhục thân của Ngài thì họ nhìn thấy Ngài đã lưu lại thân kim cang bất hoại. Đây là minh chứng cho sức định của người niệm Phật! Hòa Thượng nói: “**Trên “Kinh Đại Tập” Phật nói: “Pháp môn niệm Phật là vô thượng thâm diệu thiên”**”. Pháp môn niệm Phật là thiên định bậc cao, người niệm Phật có thể lưu lại toàn thân xá lợi.

Pháp sư Cụ Hành là học trò của Ngài Hư Vân, cuộc sống của ông rất nghèo khó, ông xin vào chùa làm công quả để có cơm ăn. Ngài Hư Vân dạy ông niệm Phật, hàng ngày, ông vừa chăm chỉ làm việc vừa niệm Phật. Một đêm khuya, ông ra phía sau đồi, dùng lửa tam muội tự thiêu xác, ánh sáng lan tỏa khắp nơi. Khi ánh sáng rực rỡ phát ra, những người dân xung quanh tưởng rằng ngôi chùa có hỏa hoạn nên mọi người chạy đến dập lửa. Mọi người ra phía sau chùa thì họ nhìn thấy pháp sư Cụ Hành đang ngồi yên tĩnh tọa thiền. Khi Hòa Thượng Hư Vân đến gõ ba tiếng vào chiếc khánh thì toàn thân đang phóng lửa của pháp sư Cụ Hành liền đổ xuống.

Chúng ta nên nhớ rằng, vãng sanh không phải là chết, chết không phải là vãng sanh. Người vãng sanh là người sống mà ra đi chứ không phải chúng ta niệm Phật nhiều thì chúng ta sẽ chết sớm. Chúng ta niệm Phật tương ưng với Phật, thì Phật A Di Đà từ nơi tự tánh của chúng ta hiển lộ. Khi đó, chúng ta sẽ biết rõ ngày chúng ta ra đi và chúng ta sẽ ra đi một cách tự tại. Nếu chúng ta phải chết một cách khó khăn thì đó là Ngưu Đầu Mã Diện đến đưa chúng ta vào Địa Ngục.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta có thể lý giải, nhận biết được pháp môn niệm Phật thì đó là chúng ta có nhân duyên, thiện căn, phước đức sâu dày. Nếu chúng ta không chân thật phát tâm vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta đã bỏ qua cơ hội ngàn vàng! Ở các cõi nước của chư Phật, có rất nhiều Bồ Tát mong gặp được pháp môn niệm Phật nhưng họ không gặp được. Chúng ta gặp được pháp môn này đó là do nhân duyên của chúng ta rất thù thắng!**”. Nhân duyên gặp được pháp môn niệm Phật rất hy hữu, nhiều người gặp nhưng không nắm bắt cơ duyên này. Có người đã niệm Phật gần 10 năm nhưng sau đó họ bỏ niệm Phật. Nếu trong gia đình có người sắp mất mà con cháu niệm Phật thì tâm của con cháu và của người mất sẽ định hơn. Có người bị bệnh ung thư đau quá nên họ gọi con cháu đến cùng đánh bài để họ quên đi cơn đau.

Người xưa nói: “**Chế tâm nhất xứ, vô sự bất biện**”. Tâm chúng ta định, tâm chúng ta tập trung vào một chỗ thì chúng ta có thể giải quyết được tất cả mọi việc. Nếu 10, 20 người tập trung niệm Phật thì năng lượng của sức định đó cũng sẽ giúp người bệnh cảm thấy bớt đau. Khi chúng ta sắp mất, chúng ta phải quán vô thường, quán sinh lão bệnh tử, giữ tâm an tĩnh để

chúng ta có thể sinh về cõi lành. Người chân thật tu hành thì có thể quán được nhưng người thế gian thì không thể làm được.

Hòa Thượng nói: **“Tôi hy vọng mọi người biết chân trọng cơ duyên ngàn năm có một này, chúng ta đừng nên để nó trôi qua một cách uổng phí! Chúng ta tu hành càng nhanh càng tốt không nên chờ đợi!”**. Vô thường đến rất nhanh, chúng ta hít vào mà không thở ra hoặc thở ra mà không hít vào thì chúng ta đã sang đời khác.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta biết thế giới Tây Phương Cực Lạc tốt nhưng chúng ta không nhẫn tâm rời khỏi thế giới Ta Bà. Chúng ta không nhẫn tâm rời khỏi thế giới Ta Bà thì chúng ta đời đời sinh tử luân hồi đây chính là chúng ta tình chấp, vô minh, ngu si!”**. Thế giới Tây Phương là thật! Ở thế gian, chúng ta phải tận tâm tận lực làm tốt mọi vai trò, trách nhiệm nhưng chúng ta không tham cầu, dính mắc. Ở thế giới Ta Bà này, nếu chúng ta tham cầu, dính mắc thì chúng ta cũng không có được.

Thế gian này là hư giả, người xưa đã nói: **“Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng. Nhất thiết pháp như mộng huyễn bào ảnh”**. Pháp ở thế gian đều như sấm chớp, bọt nước không phải thật. Chúng ta còn sống ngày nào thì chúng ta tận lực hy sinh phụng hiến, làm tốt những việc cần làm đến lúc cần ra đi thì chúng ta tự tại ra đi. Nếu chúng ta chấp trước, dính mắc không thể buông thì chúng ta vẫn phải buông. Trước đây, nhiều vị vua chúa ra lệnh cho quần thần đi tìm thuốc trường sinh bất tử, nếu không tìm được thuốc thì quần thần sẽ bị mất mạng. Nhưng rồi tất cả các vị vua chúa đó cũng đã phải chết, không ai có thể sống được mãi mãi. Từng tế bào trong chúng ta đang thay đổi, đang chuyển biến vô thường, chúng ta phải chuẩn bị để chúng ta sẽ ra đi! Chúng ta phải tận tâm, tận lực với chúng sanh để khi ra đi chúng ta có thể mỉm cười!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!